Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 589 van 25 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van**
advocaat E. DARESHOERI
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van "*Palestijnse*" nationaliteit te zijn, op 8 mei 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de gedelegeerde van de commissaris-generaal van 30 april 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "*RvV-wet*").

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2026 met toepassing van artikel 2.45 van de RvV-wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 juli 2026.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 2.45 van de RvV-wet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. De beschikking is gemotiveerd als volgt:

"*1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- lidstaat)" van 30 april 2026, genomen door de adviseur van de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.*

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 mei 2020 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland en er tevens verblijfsdocumenten verkreeg als statushouder geldig tot 21 oktober 2026, waaronder een ADET geldig tot 21 mei 2025 (Documenten, stuk 5, nr. 2; Landeninformatie, stuk 6,

nr. 4, "Aanvraag derde landen"). Verzoeker betwist dit niet en stelt dat hij verschillende keren terugkeerde naar Griekenland om zijn documenten te laten verlengen (NPO, p. 3, 6, 8-10, 13-14). Verzoeker betwist wel de geldigheidsdatum van zijn ADET en stelt dat deze slechts geldig is tot 21 mei 2025, waarop verder zal ingegaan worden in punt 8. Verzoeker bezit geen Grieks paspoort, omdat men enkel een reispaspoort kan krijgen indien de eigen autoriteiten geen nationaal paspoort kunnen voorzien. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een Palestijns paspoort had en dat hij de boodschap kreeg van de autoriteiten dat dit voor hem voldoende was (NPO, p. 3, 7).

3. Op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier zijn er geen elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid.

4. In casu wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- "in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM",
- "Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt",
- "Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken".

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen

- "alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak";
- "Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid";
- "Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling".

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat "alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie".

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, "QY t. Bondsrepubliek Duitsland", deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

5. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van september 2025, RSA/PRO ASYL-rapport van maart 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met bronnen aangebracht door de partijen, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

6. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

7. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift geen gewag van een bijzondere kwetsbaarheid die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten.
Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte hij geen melding van persoonlijke problemen van medische of psychologische aard (DVZ-dossier, stuk 7, "Bijkomende vragen M-status Griekenland"). Een loutere algemene verwijzing naar rechtspraak van de Raad over de kwetsbaarheid van Palestijnse verzoekers is verder niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Verzoeker dient zijn kwetsbaarheid in concreto aan te tonen.

Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

8. De Raad wijst er verder op dat verzoekers ADET volgens Griekse informatie nog geldig is tot 21 oktober 2026 (Landeninformatie, nr. 4, "Aanvraag derde landen"), hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen. In zoverre verzoeker herhaalt dat zijn ADET slechts geldig is tot mei 2025 en hij zijn fysieke ADET heeft voorgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, treedt de Raad de bestreden beslissing bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

"• U legt tegenstrijdige verklaringen af omtrent de verlengingen van uw ADET. Bij de DVZ sprak u over twee keren dat u terugkeerde naar Griekenland na uw vertrek daar om uw documenten te verlengen (DVZ, punt 33; CGVS, p. 8), echter bij het CGVS geeft u aan dat u uw ADET reeds drie keer heeft verlengd in Griekenland en dat hiervoor persoonlijk vingerafdrukken in Griekenland afgegeven moeten worden (CGVS, p. 9-10). Gevraagd wanneer u uw ADET voor het laatst verlengde of probeerde te verlengen, spreekt u over 2023 (CGVS, p. 10), echter later spreekt u over 6 maanden voor de vervaldatum van 21 mei 2025 (CGVS, p. 10, 13-14). U haalt daarnaast aan dat u al meer dan een jaar wacht op antwoord in verband met de huidige verlengingsaanvraag van uw ADET. Gevraagd of u zich probeerde te informeren over de stand van zaken, geeft u aan dat u niemand kent, wat haaks staat op uw eerdere verklaring omtrent uw advocaat in Griekenland die u eerder op de hoogte hield (CGVS, p. 10). Even later geeft u dan aan dat u het uw advocaat anderhalve maand geleden vroeg maar dat hij zei dat er nog geen beslissing was gekomen (CGVS, p. 10).
• Echter blijkt uit de ontvangen informatie van Griekenland dat uw verblijfsvergunning momenteel nog steeds geldig is tot 21 oktober 2026 (zie map 'Landeninformatie'). Geconfronteerd hiermee wijst u enkel op de door u ingediende ADET die geldig was tot 21 mei 2025 (CGVS, p. 10). Hieruit kan echter niet blijken dat u nadien niet nog een verlenging heeft gekregen. Dat uw advocaat aanhaalt dat de informatie van Griekenland foutief zal zijn omdat zijn verblijfsvergunning bij verlenging geldig zou moeten zijn tot mei 2026 en niet oktober (CGVS, p. 15), kan niet zomaar gevolgd worden. U bent vooreerst niet eenduidig over wanneer u uw laatste verlengingsprocedure startte, noch toont u op enige manier aan dat deze procedure nog steeds lopende zou zijn in Griekenland (CGVS, p. 14)."

Daarnaast volgt de Raad de bestreden beslissing waar deze stelt dat verzoeker zijn ADET reeds driemaal heeft kunnen verlengen en de procedure hiervoor kent (NPO, p. 9-10). Verzoeker contacteerde hiervoor een advocaat die hem liet weten wanneer hij naar Griekenland moest terugkeren om zijn vingerafdrukken af te geven (Ibid.). Bovendien stelt de bestreden beslissing terecht vast dat, zelfs indien verzoekers ADET effectief niet meer geldig zou zijn, dan noch blijkt uit niets dat hij in de toekomst geen nieuwe verlenging zou kunnen verkrijgen, noch dat hij niet in staat zou zijn om een eventuele wachtperiode te overbruggen met behulp van zijn netwerk en eigen middelen.

Verzoeker toont niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

9. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt:

"• U verliet Griekenland een week nadat u uw fysieke ADET heeft verkregen (CGVS, p. 7). Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland op te bouwen en er uw rechten te doen gelden. U heeft hierna telkens slechts een heel korte periode in Griekenland verbleven, telkens omdat u persoonlijk de verlenging van uw ADET moest ophalen (CGVS, p. 8). U had gedurende deze periodes telkens onderdak, in een hotel of bij vrienden (CGVS, p. 8, 13).

• Gedurende de periode voordat u uw fysieke ADET verkreeg, was u in staat om in Griekenland zwartwerk te vinden en heeft er in totaal zes maanden gewerkt (CGVS, p. 11, 13). Verder heeft u geen stappen gezet om officieel werk te vinden; u geeft aan dat u niet gezocht heeft naar officieel werk omdat u niet wist hoe. U voegt toe dat u ook de taal moest spreken om legaal werk te vinden en dat de Griekse taal moeilijk is (CGVS, p. 9, 11). U blijkt tijdens uw verblijf in Griekenland nochtans toegang gehad te hebben tot gratis taallessen door een organisatie. U geeft aan dat het leuk was en dat u elke dag gedurende twee maanden bent gegaan. U stopte met deze lessen omdat u bent weggetrokken uit het opvangcentrum en dat de organisatie dan te ver van u was (CGVS, p. 11).

• U heeft de eerste vier maanden van uw verblijf in het kamp op Samos 83 euro per maand gekregen (CGVS, p. 13).

• Tijdens uw verschillende verblijven in Griekenland had u altijd een plek om te wonen. U verbleef bij aankomst in Griekenland in een opvangcentrum op Samos. U bent daar op een bepaald moment uit eigen beweging vertrokken om acht maanden in een verlaten hotel op Samos te gaan wonen. Er was initieel elektriciteit en water maar de eigenaar heeft dit op een bepaald moment afgesloten. Hierop stopten jullie met huur betalen, waardoor de eigenaar klacht indiende bij de politie en de politie het gebouw ontruimde (CGVS, p. 11-12). Hierna trok u opnieuw naar het opvangcentrum op Samos (CGVS, p. 11-12). Nadat u uw fysieke ADET verkreeg, trok u voor twee weken naar Athene waar u in een collectieve woning verbleef en huur betaalde (CGVS, p. 12). De korte periodes dat u naar Griekenland terugkeerde – nadat u in andere landen een verzoek om internationale bescherming had ingediend – verbleef u ofwel op hotel ofwel bij een vriend in Athene (CGVS, p. 13).”

“• U bent vergeten of u ooit een AFM en AMKA heeft aangevraagd (CGVS, p. 3). Later geeft u aan dat u denkt dat u wel degelijk een AMKA had, maar dat u die momenteel niet bij heeft en niet weet welke documenten u precies had (CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt dat u in Griekenland toegang had tot de gezondheidszorg; u werd op kosten van het opvangcentrum geopereerd aan uw appendix (CGVS, p. 10). Verder heeft u in Griekenland nooit een beroep gedaan of proberen doen op de mentale of fysieke gezondheidszorg (CGVS, p. 10).”

Bovendien wees de bestreden beslissing terecht op verzoekers zelfredzaamheid:

“Vooreerst bent u uiterst zelfredzaam en beschikt u over een netwerk dat u in het verleden reeds meermaals hielp.

• U slaagde er vooreerst in om zelfstandig van Gaza naar Griekenland te reizen. In Griekenland slaagde u er verder in om alle stappen te ondernemen om uw ADET te verkrijgen. U riep hiervoor de hulp van een tolk in die u betaalde met het geld dat u verdiende van uw werk in Griekenland (CGVS p. 6-7). U slaagde er ook in om uw ADET in Griekenland meerdere keren te verlengen (CGVS, p. 8). Daarnaast was u in staat om meermaals binnen – en buiten – Europa te reizen. Zo reisde u op 6 juni 2020 (i.e., een week nadat u uw eerste fysieke ADET verkreeg) vanuit Griekenland naar België waar u ongeveer 20 dagen verbleef alvorens naar Duitsland te trekken en daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U reisde in 2021, 2022 en 2023 naar Palestina op familiebezoek (CGVS, p. 7; DVZ, punt 33). Tijdens uw verblijf in Duitsland keerde u tweemaal terug naar Griekenland om uw documenten te laten verlengen (CGVS, p. 8). U verbleef dan telkens 27 of 28 dagen in Griekenland; op hotel en/of bij een vriend in Athene (CGVS, p. 8, 13). Ten slotte reisde u midden juni 2024 vanuit Duitsland door naar België (CGVS, p. 8). U betaalde al deze reizen via het geld dat u verdiende (CGVS, p. 8).

• U bleek ook in Duitsland in staat te zijn om werk te vinden (CGVS, p. 5).

• U heeft in België reeds 100 dagen gewerkt op een boerderij of in een serre en al 7000 euro spaargeld opgebouwd (CGVS, p. 4). Soms krijgt u ook wat geld via tiktok live (CGVS, p. 5).

• U verliet in België vrijwillig uw opvangcentrum en verhuisde naar een privé adres. U huurt momenteel een huis samen met uw broers op de privé markt en u betaalt huur (CGVS, p. 2-3). U heeft ook een auto in België (CGVS, p. 16).

• Toen uw geld tijdens uw reis richting Europa bijna op was, stuurde uw vader geld naar u op. Tijdens het begin van uw verblijf in België werd u door hem ook ondersteund (CGVS, p. 5, 6). Uit niets blijkt dat hij u in de toekomst niet opnieuw zou willen of kunnen ondersteunen.

• U heeft drie broers en een paternale neef in België en daarnaast ook een broer in Nederland (CGVS, p. 2, 4). U heeft familieleden in Jordanië – die u wilt gaan bezoeken en aldus een goede band mee lijkt te hebben – en in Egypte (CGVS, p. 16). Uw drie broers in België hebben allemaal een statuut in Griekenland en ontvingen reeds een niet-ontvankelijkheidsbeslissing in België. In België wonen jullie samen en ondersteunen jullie elkaar. Uit niets blijkt dat dit in Griekenland niet ook zou kunnen (CGVS, p. 2-3).

• Eerst zegt u dat u nog vrienden, kennissen of familie heeft in Griekenland, maar vervolgens komt u hierop terug en geeft u aan dat uw neef naar Egypte is gegaan (CGVS, p. 5).”

Uit bovenstaande vaststellingen kan geen oprechte intentie blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland. Verzoeker maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan

uitgeput. Hij toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

10. Hoewel de beschikbare informatie aldus getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

11. Waar verzoeker gewag maakt discriminatie en racisme, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, hoe betreurenswaardig dit ook is. Dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland.

12. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, "QY t. Bondsrepubliek Duitsland", overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard."

2. Verzoeker heeft een verzoek tot horen ingediend dat is gemotiveerd als volgt:

"Meer bepaald is verzoekende partij van oordeel dat de beschikking niet afdoende antwoordt op een aantal essentiële middelen die in het verzoekschrift uitvoerig werden ontwikkeld.

Vooreerst beperkt de beschikking zich tot de vaststelling dat verzoeker, zelfs indien zijn ADET niet langer geldig zou zijn, in de toekomst een nieuwe verlenging zou kunnen verkrijgen. Daarmee wordt evenwel niet geantwoord op het centrale argument uit het verzoekschrift, namelijk dat de afwezigheid van een geldige ADET in de praktijk leidt tot het verlies van de toegang tot fundamentele rechten. In het verzoekschrift werd, onder verwijzing naar onder meer het AIDA Country Report (update september 2025), het RSA-rapport van april 2025 en de gezamenlijke brief van tien Griekse organisaties van 19 november 2025, uiteengezet dat terugkerende statushouders zonder geldige verblijfsdocumenten gedurende lange tijd geen effectieve toegang hebben tot een AMKA, AFM, gezondheidszorg, legale tewerkstelling, huisvesting en sociale rechten. Op deze concrete argumentatie wordt in de beschikking niet ingegaan.

Evenmin wordt onderzocht welke gevolgen de vaak maandenlange wachttijd voor de afgifte of verlenging van een ADET concreet heeft voor verzoeker. De beschikking stelt louter dat een nieuwe verlenging mogelijk zou zijn, zonder te beoordelen hoe verzoeker gedurende die wachttijd zijn fundamentele rechten daadwerkelijk zou kunnen uitoefenen, terwijl net dit de kern uitmaakt van het aangevoerde middel.

Daarnaast wordt niet geantwoord op het argument dat verzoeker, ondanks meerdere jaren verblijf in Griekenland en ondanks de toekenning van internationale bescherming, er nooit in is geslaagd een stabiel, legaal en menswaardig bestaan op te bouwen. Het verzoekschrift heeft uitvoerig uiteengezet dat verzoeker gedurende zijn volledige verblijf was aangewezen op informeel zwartwerk, precaire huisvesting en administratieve afhankelijkheid, hetgeen volgens de meest recente landeninformatie geen individueel, maar een structureel probleem vormt voor terugkerende statushouders. De beschikking beperkt zich daarentegen tot de vaststelling dat verzoeker in het verleden heeft gewerkt en meermaals naar Griekenland is teruggekeerd, zonder in te gaan op het fundamentele argument dat deze omstandigheden juist aantonen dat de bescherming die hem formeel werd toegekend in de praktijk niet effectief was.

Verder wordt evenmin ingegaan op het argument dat verzoekers integratie en zelfredzaamheid in België juist aantonen dat de oorzaak van zijn eerdere mislukte integratie niet bij zijn persoon ligt, maar bij de structurele administratieve en maatschappelijke obstakels waarmee erkende vluchtelingen in Griekenland worden geconfronteerd.

Ten slotte blijft ook het in het verzoekschrift ontwikkelde argument met betrekking tot de structurele administratieve blokkeringen, zoals bevestigd door recente internationale bronnen en de gezamenlijke brief van de Griekse organisaties van 19 november 2025, onbeantwoord. De beschikking verwijst weliswaar naar de algemene landeninformatie, maar gaat niet in op de concrete en actuele elementen die verzoeker heeft aangebracht en die aantonen dat terugkerende statushouders zonder geldige verblijfsdocumenten gedurende een aanzienlijke periode verstoken blijven van de effectieve uitoefening van hun fundamentele rechten.

Conclusie:

1. De beschikking beantwoordt niet het centrale argument dat de vervallen of niet beschikbare ADET niet op zichzelf problematisch is, maar wegens de daaraan verbonden uitsluiting van AMKA, AFM, gezondheidszorg, arbeid, huisvesting en sociale rechten, zoals uitvoerig uiteengezet aan de hand van AIDA 2025, RSA 2025 en de gezamenlijke brief van de Griekse ngo's.
2. De beschikking beperkt zich tot de abstracte vaststelling dat een nieuwe verlenging mogelijk zou zijn, zonder te onderzoeken hoe verzoeker gedurende de vaak maandenlange wachttijd zijn fundamentele rechten effectief kan uitoefenen.
3. De beschikking antwoordt evenmin op het kernargument dat verzoeker gedurende meerdere jaren, ondanks zijn beschermingsstatus, nooit een menswaardig en legaal bestaan heeft kunnen opbouwen, terwijl zijn integratie in België juist aantoont dat de oorzaak van zijn eerdere mislukking niet bij zijn persoonlijke zelfredzaamheid ligt, maar bij de structurele tekortkomingen waarmee statushouders in Griekenland worden geconfronteerd."

3. Verzoeker legt een aanvullende nota neer met het meest recente AIDA/ECRE-rapport van 30 juli 2026, dat bij uitzondering na het verzoek tot horen tot aan de sluiting van de debatten kon worden bijgebracht, waarvan wordt aangenomen dat het nieuw en pertinent is, en het niet mogelijk was dit eerder naar voor te brengen (artikel 2.20, § 2, lid 2, 2°, b), van de RvV-wet).

4.1. De advocaat van verzoeker beklemtoont ter terechtzitting het kwetsbaar profiel van verzoeker en verwijst verder naar het verzoekschrift en de stukken. Zij stelt dat de ADET van verzoeker op 21 mei 2026 vervallen is. Zij verwijst verder naar het AIDA-rapport van juli 2026 bij terugkeer naar Griekenland. Zij beklemtoont de integratie van verzoeker in België en stelt dat zijn drie broers eveneens in de asielprocedure zitten.

4.2. De Raad erkent de moeilijke situatie die verzoeker thans leeft.

De persoonlijke situatie van verzoeker als Griekse statushouder wordt beklemtoond, waarbij wordt verwezen naar zijn kwetsbaarheid, maar de Raad is van oordeel dat hiermee voldoende rekening werd gehouden, zoals reeds geduid in de voormelde beschikking en hierboven verder werd beoordeeld. Een loutere verwijzing naar een recenter AIDA-rapport, doet geen afbreuk aan de gemaakte analyse in de beschikking van 29 juli 2026.

De Raad herhaalt dat uit de informatie in het administratief dossier, namelijk de inlichtingen verstrekt door de Griekse asieldiensten, blijkt dat verzoekers ADET geldig is tot 21 oktober 2026.

Verzoeker stuurt met het betoog over zijn integratie en de aanwezigheid van familieleden in België aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming. Dergelijke verblijfsregelingen en het betoog in die zin stuurt aan op de toekenning van een nationale humanitaire status, maar dit valt buiten het toepassingsgebied van Verordening (EU) 2024/1347 (overweging 9 en artikel 2, lid 2, van de Verordening 2024/1347). Bovenal behoort dit niet tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal, noch van de Raad.

5. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 29 juli 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijfentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	S. VAN CAMP